

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și nouă

Banchetul lui Belșatar și ceasul profetic: Dezvăluirea legii duminicale, căderea Babilonului și criza finală

Jeff Pippenger

2023-12-24

Sărbătoarea lui Belșatar identifică „ceasul” legii duminicale, însă pune accentul asupra judecării cornului republican. Chipul de aur al lui Nebucadnețar din Daniel capitolul trei așază aceeași istorie în contextul poporului credincios al lui Dumnezeu, care este atunci înălțat ca un steag. Daniel capitolul șase tratează aceeași linie, dar abordează rolul cornului protestant. Belșatar reprezintă „statul” și a chemat o mie dintre „mai-marii” săi.

Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț pentru o mie dintre mai-marii săi și a băut vin înaintea celor o mie. Belșatar, pe când gusta vinul, a poruncit să fie aduse vasele de aur și de argint pe care tatăl său, Nebucadnețar, le luase din templul care era în Ierusalim, pentru ca împăratul și căpeteniile sale, nevestele sale și țiiitoarele sale să bea din ele. Atunci au adus vasele de aur care fuseseră luate din templul Casei lui Dumnezeu care era în Ierusalim; și împăratul și căpeteniile sale, nevestele sale și țiiitoarele sale au băut din ele. Au băut vin și au lăudat dumnezeii de aur, de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră. În aceeași clipă au ieșit degete ale unei mâini de om și au scris în dreptul sfeșnicului, pe tenciuiala zidului palatului împărătesc; și împăratul a văzut partea mâinii care scria. Daniel 5:1–5.

Numărul „zece” îl reprezintă pe balaur, iar o sută și o mie nu sunt decât o amplificare a aceluiași simbol. În capitolul șase, o sută douăzeci promovează legea înșelătoare, iar o sută douăzeci este un simbol pentru preoți. Luând în considerare „rând peste rând”, ospățul lui Belșatar ilustrează judecata asupra unei politici de stat corupte și judecata unei organizări bisericești corupte. Belșatar era îmbătat de vinul Babilonului, iar apoi s-a hotărât să profaneze vasele sacre ale templului lui Dumnezeu din Ierusalim.

„Prorok mówi: „I ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; i ziemia została rozjaśniona jego chwałą. I zawołał donośnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł wielki Babilon i stał się siedliskiem demonów” (Objawienie 18:1, 2). Jest to to samo poselstwo, które zostało przekazane przez drugiego anioła. Babilon upadł, „gdyż napoił wszystkie narody winem gniewu swojego nierządu” (Objawienie 14:8). Czym jest to wino?—Jego fałszywymi naukami. Dał światu fałszywy sabat zamiast Sabatu czwartego przykazania i powtórzył kłamstwo, które szatan najpierw powiedział Ewie w Edenie—naturalną nieśmiertelność duszy. Wiele pokrewnych błędów rozprzestrzenił daleko i szeroko, „ucząc jako nauk przykazań ludzkich” (Mateusza 15:9).” Selected Messages, księga 2, 118.

Vinul pe care îl bea Belșatar era sabatul idolatru al papalității, căci ospățul reprezenta „ceasul” profetic al legii duminicale. Vasele sanctuarului pe care le-a adus în sala ospățului reprezentau nu doar răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, ci vasele sfinte îi reprezintă și pe cei din poporul lui Dumnezeu, căci ceea ce este literal reprezintă ceea ce este spiritual, iar oamenii sunt vase.

Cu toate acestea, temelia lui Dumnezeu rămâne neclintită, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui.” Și: „Oricine rostește Numele lui Hristos să se depărteze de nelegiuire.” Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre cinste, iar altele spre necinste. Dacă deci cineva se va curăți de acestea, va fi un vas spre cinste, sfințit, folositor Stăpânului și pregătit pentru orice lucrare bună. 2 Timotei 2:19–21.

În mijlocul pângăririi poporului lui Dumnezeu prin închinarea de duminică impusă, scrierea de foc vestește pieirea lui Belșatar.

În același ceas au ieșit degete de mână omenească și au scris în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc; și împăratul a văzut partea mâinii care scria. Atunci i s-a schimbat înfățișarea împăratului, și gândurile lui l-au tulburat, așa încât încheieturile coapselor i s-au slăbit, și genunchii i se izbeau unul de altul. Împăratul a strigat cu glas tare să fie aduși astrologii, haldeii și ghicitorii. Și împăratul a vorbit și a zis înțelepților Babilonului: „Oricine va citi scrierea aceasta și-mi va arăta tâlcuirea ei va fi îmbrăcat în stacojiu, va avea un lanț de aur la gât și va fi al treilea stăpânitor în împărăție.” Daniel 5:5–7.

Din punct de vedere istoric, pasajul este înțeles ca arătând că tatăl lui Belșatar îi lăsase lui Belșatar tronul politic, iar din acest motiv tot ce putea oferi fiului său pentru o tâlcuire a scrisului era poziția de al treilea stăpânitor. În perioada premergătoare legii duminicale din Statele Unite, conducerea politică se va afla într-o poziție subordonată față de conducerea religioasă, care va lucra pentru a introduce o nouă formă de închinare. Chipul fiarei reprezintă unirea dintre biserică și stat, cu biserica deținând controlul asupra acestei relații, iar la legea duminicală Belșatar era împăratul politic, simbolizând astfel statul, însă el era doar al doilea la comandă față de autoritatea religioasă a tatălui său. Tot ce-i putea oferi lui Daniel era să fie al treilea.

„Când biserica primară s-a corupt, îndepărtându-se de simplitatea Evangheliei și acceptând rituri și obiceiuri păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; iar pentru a controla conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce controla puterea statului și o folosea pentru a-și promova propriile scopuri, mai ales pentru pedepsirea «ereziei». Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-atât guvernarea civilă, încât autoritatea statului să fie folosită de asemenea de biserică pentru împlinirea propriilor ei scopuri...”

„Impunerea păzirii duminicii din partea bisericilor protestante este o impunere a închinării față de papalitate — față de fiară. Cei care, înțelegând pretențiile poruncii a patra, aleg să păzească sabatul fals în locul celui adevărat aduc prin aceasta omagiu acelei puteri prin a cărei autoritate numai este el poruncit. Dar, chiar prin actul de a impune o îndatorire religioasă prin puterea seculară, bisericile ar forma ele însele un chip al fiarei; prin urmare, impunerea păzirii duminicii în Statele Unite ar fi o impunere a închinării față de fiară și față de chipul ei.”
Tragedia veacurilor, 443, 448, 449.

Charakter objawuje się w czasie kryzysu, a tajemnicze przesłanie na ścianie wywołało kryzys w doświadczeniu Belsaccara i oznaczyło koniec jego królestwa, symbolizując tym samym koniec królestwa ziemskiej bestii. Belsaccar umarł tej samej nocy, co przedstawia ustawę niedzielną,

kiedy Stany Zjednoczone zostają obalone jako szóste królestwo proroctwa biblijnego przy ustawie niedzielnej, lecz Stany Zjednoczone natychmiast przechodzą do roli naczelnego króla dziesięciu królów. Dziesięciu królów stanowi siódme królestwo proroctwa biblijnego i oni natychmiast zgadzają się oddać swoje siódme królestwo bestii.

Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I împlinescă voia, să fie într-un gând și să-și dea împărăția fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:17.

Mișcările finale sunt rapide, iar trecerea de la a șasea împărăție la a șaptea, și apoi la a opta, este rapidă, căci atunci lumea se află într-o mare criză. Răsturnarea fiarei pământului îl face pe Belșatar să se teamă și, ca rege principal al celor zece regi, el reprezintă teama pe care toți regii pământului o vor trăi la răsturnarea Statelor Unite. În capitolul unsprezece din Apocalipsa, „ceasul” în care scrierea apare pe zid este „ceasul” marelui cutremur. În acel moment sunt marcate trei simboluri ale islamului, iar islamul este cel care îi face pe regi să se teamă în zilele din urmă.

Căci, iată, împărații s-au adunat, au trecut împreună. Au văzut și astfel s-au minunat; s-au tulburat și s-au grăbit să fugă. Acolo i-a cuprins frica, și durerea, ca a unei femei în durerile nașterii. Tu sfărâmi corăbiile din Tarșis cu vântul de răsărit. Așa cum am auzit, tot astfel am văzut în cetatea Domnului oștirilor, în cetatea Dumnezeului nostru: Dumnezeu o va întări pe vecie. Selah. Psalmul 48:4–8.

Domnii, sau împărații, erau adunați la ospățul lui Belșatar, bând vinul Babilonului și mânuind și privind vasele sfinte ale sanctuarului lui Dumnezeu, când frica i-a cuprins, așa cum este reprezentată prin frica lui Belșatar atunci când scrierea a apărut pe zid. Frica lui Belșatar a dat început unei frici tot mai mari, care este reprezentată printr-o femeie în durerile nașterii, iar „ceasul” din Apocalipsa unsprezece conduce spre capitolul doisprezece, unde steagul este reprezentat ca o femeie gata să nască. Prima durere a nașterii este scrierea de pe zidul sălii de ospăț. Frica este provocată de „vântul de răsărit” al islamului, care „sfărâmă corăbiile din Tarsis”.

În sala de ospăț a lui Belșatar, „o mie de domni” beau vinul Babilonului, care reprezintă impunerea duminicii. În acel timp, orchestra lui Nebucadnețar începe să cânte muzica, în timp ce Belșatar poruncește să fie aduse podoabele sanctuarului. Curva Tirului începe să cânte, iar Israelul apostat începe să joace în jurul chipului de aur al lui Nebucadnețar. Dar ospățul este tulburat de „vântul de răsărit”, care este „a treia nenorocire” ce vine curând și este „a șaptea trâmbiță”. Când islamul tulbură ospățul, „neamurile se mânia”. Ele se mânia, căci corăbiile Tarsisului, simbolul structurii economice a planetei pământ, sunt atunci scufundate în mijlocul mării.

Tarșis era negustorul tău din pricina mulțimii tuturor felurilor de bogății; cu argint, fier, cositor și plumb făceau negoț în târgurile tale. Iavan, Tubal și Meșec erau negustorii tăi; făceau negoț în piața ta cu suflute de oameni și vase de aramă. Cei din casa lui Togarma făceau negoț în târgurile tale cu cai, călăreți și catâri. Oamenii din Dedan erau negustorii tăi; multe ostroave erau marfa mâinii tale; îți aduceau în dar fildeș și abanos. Siria era negustorul tău din pricina mulțimii lucrurilor meșteșugite de tine; făceau negoț în târgurile tale cu smaralde, purpură, lucruri cusute cu fir, în subțire, mărgean și agat. Iuda și țara lui Israel erau negustorii tăi; făceau negoț în piața ta cu grâu din Minit, Pannag, miere, untdelemn și balsam. Damascul era

negustorul tău pentru mulțimea lucrurilor meșteșugite de tine, pentru mulțimea tuturor bogățiilor, cu vin din Helbon și lână albă. Dan și Iavan, mergând încoace și încolo, făceau negoț în târgurile tale; fier lustruit, casie și trestie mirositoare erau în piața ta. Dedan era negustorul tău cu haine scumpe pentru care. Arabia și toate căpeteniile Chedarului făceau negoț cu tine în miei, berbeci și țapi; în acestea erau ei negustorii tăi. Negustorii din Șeba și Raama erau negustorii tăi; făceau negoț în târgurile tale cu cele mai alese mirodenii, cu toate pietrele prețioase și cu aur. Haran, Cane și Eden, negustorii din Șeba, Asur și Chilmad erau negustorii tăi. Aceștia erau negustorii tăi în tot felul de lucruri, în veșminte albastre și lucruri cusute cu fir, și în lăzi cu haine de preț, legate cu funii și făcute din cedru, între mărfurile tale. Corăbiile din Tarșiș cântau despre tine în târgul tău; și ai fost umplută și făcută foarte slăvită în mijlocul mărilor. Vâslașii tăi te-au dus pe ape mari; vântul de răsărit te-a sfărâmat în mijlocul mărilor. Bogățiile tale și târgurile tale, mărfurile tale, marinarii tăi și cârmacii tăi, călăfătorii tăi și negustorii mărfii tale, și toți oamenii tăi de război, care sunt în tine, și toată obștea ta care este în mijlocul tău, vor cădea în mijlocul mărilor în ziua căderii tale. Ezechiel 27:12–26.

„Corăbiile Tarsisului” sunt simbolul structurii economice a planetei pământ și sunt scufundate în mijlocul mării de „vântul de răsărit”. Ezechiel ne spune că aceasta are loc în „ziua prăbușirii tale”, iar subiectul capitolului douăzeci și șapte din Ezechiel este tânguirea pentru Tir.

Domnului mi-a vorbit din nou, zicând: „Iar tu, fiul omului, înalță un cântec de jale asupra Tirului și spune Tirului: «Tu, care ești așezat la intrarea mării, negustor al popoarelor pentru multe ostroave, așa zice Domnul Dumnezeu: O, Tirule, tu ai zis: „Eu sunt de o frumusețe desăvârșită.”»” Ezechiel 27:1–3.

Ziua nimicirii Tirului este subiectul lamentației. Ziua nimicirii Tirului este legea duminicală, căci Tirul este un simbol al papalității, a cărei judecată începe în „ceasul” în care al doilea glas din Apocalipsa optsprezece începe să cheme oamenii să iasă din Babilon.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i chiar cum v-a răsplătit ea vouă și dați-i îndoit, de două ori mai mult, după faptele ei; în potirul în care a umplut ea, umpleți-i îndoit. Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și a trăit în desfătare, pe atât dați-i chin și tânguire; pentru că zice în inima ei: Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi vedea nicidecum tânguire. De aceea, într-o singură zi vor veni plăgile ei: moartea, tânguirea și foametea; și va fi arsă de tot în foc, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel care o judecă. Și împărații pământului, care au curvit și au trăit în desfătare cu ea, o vor plânge și o vor jeli, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe, de frica chinului ei, și zicând: Vai, vai, cetatea aceea mare, Babilon, cetatea cea tare! Pentru că într-un singur ceas a venit judecata ta. Și negustorii pământului vor plânge și se vor tângui pentru ea, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa. Apocalipsa 18:4–11.

Cuvântul care este folosit de cinci ori ca „ceas”, în cartea lui Daniel, reprezintă întotdeauna un anumit tip de judecată. Tipul de judecată este determinat de contextul pasajului în care este folosit. În capitolul patru din Daniel, cuvântul „ceas” este folosit mai întâi pentru a anunța venirea judecății, fie că a fost judecata de cercetare care a început la 22 octombrie 1844, fie judecata

executivă care începe la legea duminicală. În ambele cazuri, judecata de cercetare sau judecata executivă sunt progresive. Judecata executivă a papalității începe la legea duminicală în Statele Unite. Aceasta marchează „ceasul” în care începe judecata executivă a papalității, iar acel „ceas” este „ceasul” marelui cutremur din Apocalipsa unsprezece, când cei doi martori, reprezentăți de Șadrac, Meșac și Abed-Nego, sunt aruncați în cuptor ca steagul înălțat asemenea oștirii celei mari a lui Ezechiel. Acel „ceas” este atunci când scrierea de pe perete apare pe zidul lui Belșatar.

„Corăbiile Tarsisului”, care reprezintă structura liniilor de aprovizionare economică ale planetei pământ, sunt scufundate în mijlocul mărilor în vremea aceea, iar lucrul acesta îi face pe negustorii și pe împărății pământului să se teamă, așa cum este reprezentat de Belșatar.

În capitolul unsprezece din Apocalipsa, „ceasul” este momentul în care „a treia Vai” a islamului vine degrabă, și Trâmbița a Șaptea sună, și neamurile se mânie. Toate trei dintre aceste simboluri indică islamul ca instrumentul providențial pe care Domnul îl folosește pentru a împlini uciderea lui Belșatar chiar în acel „ceas”. Belșatar a fost ucis de vrăjmași care au intrat pe ascuns în împărăția lui prin porțile care fuseseră lăsate deschise cu nepăsare, așa cum zidul de la granița dintre Mexic și Statele Unite a fost lăsat deschis cu nepăsare, pe măsură ce se apropie „ceasul” „marelui cutremur”.

Vindecarea răni de moarte a papalității este prezentată în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel. În acele versete sunt identificate trei obstacole care sunt biruite pe măsură ce rana de moarte a papalității este vindecată. Împăratul de la miazănoapte cucerește întotdeauna trei obstacole în drumul său spre puterea supremă, și întotdeauna în următoarea ordine: mai întâi vrăjmașul său, al doilea aliatul său, iar apoi, în cele din urmă, victima sa. Cel dintâi care a fost cucerit a fost Împăratul de la miazăzi, reprezentând Uniunea Sovietică, ultimul vrăjmaș al Romei, care a fost măturat în 1989. Al doilea obstacol este țara cea slăvită, care este aliatul Romei ce a învins URSS-ul pentru Roma, Statele Unite, care sunt cucerite în „ceasul” pe care îl luăm acum în considerare. După aceea, al treilea obstacol, reprezentat ca Egiptul, arată momentul în care papalitatea preia controlul asupra victimei sale, Națiunile Unite.

În anul 1989, când a avut loc desigilarea acelor versete și, ulterior, o creștere a cunoașterii cu privire la acele versete, s-a recunoscut că Roma păgână, Roma papală și apoi Roma modernă (reprezentată ca Împăratul de la Miazănoapte în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel), fiecare trebuia să biruiască trei obstacole geografice înainte de a fi întemeiată ca împărăție. Pentru Roma păgână, aceste trei obstacole erau reprezentate ca trei direcții.

Și dintr-unul dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Pentru Roma papală, ele erau trei coarne care trebuiau să fie smulse.

Am privit coarnele și iată că dintre ele a ieșit un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcini; și iată că în cornul acesta erau niște ochi ca ochii de om și o gură care rostea lucruri mari. Daniel 7:8.

Pentru Roma modernă (împăratul de la miazănoapte), reprezentată în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, cele trei piedici au fost împăratul de la miazăzi, țara cea slăvită și Egiptul. La fel ca în cazul Romei păgâne și al Romei papale, cele trei piedici reprezentau obstacole geografice. Roma modernă, reprezentată ca împăratul de la miazănoapte în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, trebuia să biruiască trei „ziduri”, iar odată cu primul zid a existat un „zid” filosofic care a fost înlăturat în același timp în care un zid literal a fost dărâmat. În 1989, când împăratul de la miazănoapte a doborât Uniunea Sovietică (împăratul de la miazăzi), „zidul” filosofic al „cortinei de fier” a fost înlăturat, în timp ce zidul Berlinului era demontat.

În „ceasul” judecății lui Belșatar, când scrierea este pe perete, iar vrăjmașii lui intră pe ascuns prin porțile nepăzite, „zidul” filozofic al separării dintre biserică și stat este înlăturat, în timp ce islamul celei de-a treia Vai a intrat pe ascuns prin „zidul” nesupravegheat de la hotarul de miazăzi al țării celei slăvite.

Când „Egiptul”, reprezentând Națiunile Unite, va fi cucerit, iar „zidul filozofic al suveranității naționale” va fi înlăturat, pe măsură ce fiecare națiune va fi constrânsă să accepte guvernarea mondială unică, dirijată de curva Tirului, atunci va avea loc o prăbușire financiară care va produce legea marțială și despotismul zilelor de pe urmă. S-ar putea foarte bine ca ceva să se întâmple pe o stradă numită „Wall Street”.

„Chiar mijloacele care acum sunt investite atât de zgârcit în cauza lui Dumnezeu și care sunt păstrate în mod egoist vor fi, peste puțină vreme, aruncate împreună cu toți idolii la cârțițe și la lilieci. Banii își vor pierde curând valoarea, foarte pe neașteptate, când realitatea scenelor veșnice se va deschide înaintea simțurilor omului.” Welfare Ministry, 266.

Continuăm studiul nostru despre Belșatar în articolul următor.

“Astăzi, ca și în zilele lui Ilie, linia de demarcație dintre poporul lui Dumnezeu, care păzește poruncile Sale, și închinătorii la dumnezei falși este trasată limpede. «Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele?» a strigat Ilie; «dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după el.» 1 Împărați 18:21. Iar solia pentru timpul de acum este: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare.... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei s-au îngmădit și au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.» Apocalipsa 18:2, 4, 5.”

„Времето не е далечно, когато изпитът ще дойде върху всяка душа. Спазването на лъжливата събота ще ни бъде налагано. Борбата ще бъде между Божиите заповеди и човешките заповеди. Онези, които стъпка по стъпка са се поддали на светските изисквания и са се съобразили със светските обичаи, тогава ще се подчинят на властите, вместо да се изложат на присмех, оскърбление, заплаха от затвор и смърт. В онова време златото ще бъде отделено от шлаката. Истинското благочестие ще бъде ясно разграничено от неговата привидност и сърма. Мнозина звезди, на които сме се възхищавали заради блясъка им, тогава ще угаснат в тъмнина. Онези, които са приели украшенията на светилището, но не са облечени в Христовата правда, тогава ще се явят в срама на собствената си голота.“ Пророци и царе, 187, 188.